

Max van Olden

DE JUISTE MAN

IN MAKKELIJKE TAAL

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

DEEL 1

1996

Vrijdagvond, zeven uur. De cursus van vandaag is afgelopen. Oscar doet zijn schrijfblok dicht. Hij kijkt naar zijn collega Alexander naast zich. Die heeft geen aantekeningen gemaakt. Alexander leest stukken door voor een rechtszaak.

Oscar en Alexander zijn advocaten. Ze werken bij hetzelfde kantoor in Amsterdam. Af en toe volgen ze een cursus voor hun werk. Meestal zijn die cursussen op een mooie plek. Vandaag ook: in een restaurant aan het water, net buiten Amsterdam.

Oscar komt hier wel eens met zijn vrouw Karin en zijn zoon Jelte. Dan eten ze hier appeltaart. En dan vertelt Oscar Jelte over het uitzicht.

Vanaf hier kun je het eilandje Pampus zien. En in de verte de gebouwen van Almere. Maar vandaag zien ze niet zoveel. Er hangt een dichte mist boven het water.

De man van de cursus bedankt iedereen. De mensen staan op.

‘Eindelijk’, zegt Alexander. ‘Wat een saaie dag.’

Oscar en Alexander gaan naar de bar. Ze steken een sigaret op. Ze bestellen een biertje. Buiten wordt het langzaam donker. Andere advocaten komen bij hen staan. Ze praten over hun werk. Oscar vindt de gesprekken leuk. Hebben de anderen nog interessante zaken? Hoeveel uur per week werken ze op andere kantoren? En de belangrijkste vraag: maken ze kans om in de directie te komen? Elke advocaat wil partner worden in de directie. Oscar zelf ook. Hij is heel goed in zijn werk. Hij heeft grote klanten. Hij verdient veel geld voor het kantoor. Hij maakt zeker kans om partner te worden. Maar Alexander is even goed als Oscar. Hij werkt even hard. Hij heeft ook grote klanten. En afgelopen jaar verdiende Alexander net iets meer dan Oscar.

Oscar kijkt naar Alexander. Die bestelt nog een biertje. En nog een. Hij praat hard en lacht veel. Oscar wil naar huis. Naar Karin en Jelte.

Hij pakt zijn jas.

'Ga je nu al?', roept Alexander.

'Ja, dat zou jij ook moeten doen', zegt Oscar.

'Nee, joh, het is weekend!'

Buiten kan Oscar zijn auto niet vinden. Dan ziet hij Karins auto staan. O ja, hij is hier met haar auto gekomen. Want die stond vanochtend voor zijn auto op de oprit geparkeerd.

Oscar rijdt door de regen en de mist over de dijk naar huis. Hij denkt aan zijn plannen voor het weekend. Morgenochtend gaat hij vissen met Jelte. En 's avonds komen vrienden eten. Hij heeft er zin in.

Opeens schrikt Oscar van felle lampen in zijn spiegel. Er rijdt een auto met groot licht achter hem.

Oscar denkt: rot op met die schijnwerpers.

In een bocht verdwijnen de lampen even uit zijn spiegel. Maar op het rechte stuk verblinden ze hem weer. De auto komt snel dichtbij. Oscar geeft gas. Maar het is donker en mistig. Hij wil niet harder rijden dan vijftig.

De auto zit nu vlak achter hem. De bestuurder doet het groot licht uit. Oscar kijkt in de spiegel. Dan naar de weg. Dan weer in de spiegel. Ziet hij het goed? Het is de auto van Alexander. Hij is zo dichtbij dat hij Alexander ziet zitten: zijn magere gezicht, zijn zwarte haar.

Typisch Alexander, denkt Oscar. Twee meter achter me, met acht biertjes op.

Oscar is bijna thuis. Hij zet zijn knipperlicht aan en remt. Alexander scheurt hem op de linkerhelft van de weg voorbij. Oscar kijkt hem na.

Hij denkt: moet ik hier maandag op kantoor iets van zeggen? Maar dat heeft toch geen zin. Alexander zal zich meteen verdedigen. Als een echte advocaat.

Oscar rijdt langzaam het laatste stukje naar huis. Vroeger woonde hij met Karin en Jelte in Amsterdam. Vier jaar geleden zijn ze naar een boerderij buiten Amsterdam verhuisd. Oscar wist niet dat het hier zo fijn zou zijn. Hij houdt van de natuur en de ruimte. Van de kippen en de geitjes achter het huis. Van de bloesem in de lente. Hij was gewend aan de stad. Maar hier kwam hij tot rust.

Thuis gaat Oscar naar boven. Karin zit in haar badjas voor de spiegel in de slaapkamer. Ze heeft een handdoek om haar hoofd. Oscar gaat achter haar staan. Hij legt zijn handen op haar borsten. Karin geeft hem een kus.

‘Is Jelte beneden?’, vraagt ze. ‘Hij is bij een vriend in het dorp geweest.’

Oscar kust haar terug.

‘Nee’, zegt hij. ‘Jelte wacht vast tot de regen voorbij is. Dus we hebben nog wat tijd voor onszelf.’

Met een glimlach haalt Karin zijn handen van haar borsten.

‘Hij heeft zijn regenpak bij zich’, zegt ze. ‘Dus hij kan hier elk moment zijn. We wachten nog een kwartier. Dan bellen we zijn vriend.’

Karin staat op. Oscar kijkt naar zichzelf in de spiegel. Naar zijn dunne haar en zijn dikke, witte gezicht. Wat ziet Karin toch in hem? Ze is zelf zo mooi.

Beneden schenkt hij twee glazen wijn in. Hij zet muziek op. Hij steekt de open haard aan. Hij hoort dat Karin zich boven aankleedt.

Het is kwart voor tien. Jelte zou om negen uur thuis zijn. Oscar neemt een slok wijn. Dan belt hij het nummer van Jeltes vriend. In gesprek.

Oscar wordt ongerust. Er zal toch niets gebeurd zijn? Karin komt de trap af. Ze kijken elkaar aan. ‘Dit is niets voor Jelte’, zegt ze. ‘Hij had er al lang moeten zijn.’

‘Misschien wilden ze een potje Risk afmaken. Of hij heeft een lekke band.’

Oscars stem klinkt onzeker.

‘Op de dijk wordt altijd zo hard gereden’, zegt Karin. ‘Oké’, zegt Oscar. ‘Jij probeert zijn vriend te bellen. Ik rij over de dijk naar zijn huis. Binnen een kwartier ben ik terug.’

Met grote passen loopt hij naar de auto. Hij denkt aan Alexander op de dijk. Hij moet Jelte vinden.

Oscar rijdt in de richting van het dorp. Maar een stukje na de bocht moet hij stoppen. Er staat een politieauto op de weg. Oscar vliegt zijn auto uit.

‘Wat is er gebeurd?’, roept hij.

‘Een ongeluk, meneer. De dijk is afgesloten.’

‘Een ongeluk? Wie dan? Ik ben mijn zoon kwijt!’

De agent kijkt Oscar scherp aan.

‘Hoe bedoelt u, kwijt?’

‘Hij had al thuis moeten zijn. Hij moest over de dijk fietsen. Hij heeft een regenpak aan. Rood met zwart. Hij is veertien.’

‘Een moment, meneer.’

De agent roept zijn collega. Oscar kijkt verder over de dijk. In de verte ziet hij blauwe lichten.

De tweede agent zegt: ‘Loopt u even mee.’

Oscar stapt met hem in een politieauto. Hij vertelt zijn naam en adres. De agent schrijft alles op. Dan draait de agent zich naar hem toe. Hij zegt heel rustig: ‘Meneer Seefelt, er is inderdaad een ongeluk gebeurd. Het slachtoffer is overleden. Wij gaan nu samen naar de plek van het ongeluk. Dan kunt u zien of het slachtoffer uw zoon is.’

De woorden galmen door Oscars hoofd. Slachtoffer. Overleden.